

Risale-i Nur'da; Şeffafiyet

Günlük yaşantımızda yüzleştığımız pek çok olay, farklı özelliklerdeki nesnelere hayatımızın özüne dair güzellikler ve ipuçları sunarlar. Meselâ, evimizin pencereleri, etrafımızdaki hava, içtiğimiz su.

Hayatımızın her anında, geçirdiğimiz her dakikada bir şeffaflık sırrı yaşatan bu güzellikler aynı zamanda eşyanın melekût tarafına yakınlıştır. Varlıkların aynı anda içinde buldukları mülk ve melekût daireleri bütün varlıkların iki özellikli olma neticesini doğurur. Mülk dairesinde katı, melekût dairesinde lâtıftirler; mülk dairesinde “kendi” özelliklerini gösterirler, melekût dairesinde “O’nun” yani Halık’ın, Yaratıcı’nın özelliklerini gösterirler; mülk dairesinde renkli, melekût dairesinde şeffaftırlar. Melekûtta mülke doğru kudretin varlıklara irtibatı bir kanun şeklinde olduğu için her yerde, her fertte geçerlidir. Yani, Kudretin varlıklarla ilgili tasarrufunda işleyen kanunlar cihan-şümuldür, diğer bir deyişle evrenselidir. “Kanun, evrensel olmalıdır” hükmünün bozulmadığı tek alan belki de budur. Varlığın her şeklinde, mülk aleminde gözlenen her farklı ismin ve cismin gerisinde ve melekûtunda gözlenen bir kanundur, şeffafiyet.

Şeffaf nesnelere latif, kendi özelliklerinden sıyrılmış adeta varlıkları içinde erimişlerdir. Mülk dairesinde bulunduğu halde “şeffaf” sıfatını alan nesnelere bile “melekût” boyutuna bir yakınlık gözlenir. Bunlarda mülk içinde melekût yaşarız. Meselâ su letâfetin, bereketin, duruluğun timsâli olmuştur. Dünyanın ve içindeki her şeyin derununa nüfuz etmiştir ama hissettirmeden, kendinden bir şey katmadan. Çünkü mülk boyutunda şeffafiye en yakın varlıklardan biridir. Dünyanın, canlı ve cansız varlıkların, bedenimizin önemli bir yüzdesi su olduğu halde sadece bunlardan tecerrüt ettiği, ayrıştığı yerlerde kendi özelliklerini sergiler. Bunun dışında, tamamen bulunduğu yerin özelliklerini alır. Ayrıştığı yerlerde ise perdesiz bir ainedir. Yani üzerinde en ufak bir leke olmayan renksiz ayna gibidir. Kendinden bir şeyler katmadan aynen yansır. Denizin damlaları gibi küçük parçalara ayrıldığında ise her bir parça aynı özellikleri gösterir. Güneş, denizin her bir damlasında aynı özellikleri yansır. Suyun gözümüzle alakalı mazhar olduğu bu şeffafiye hava, kulağımızla alakalı olarak ön planda mazhar olmuştur. Bütün sesleri, elektromanyetik dalgaları ve görüntüleri, kokuları iletir. Ancak kendinden yok denecek kadar az özellik katması şeffafiye yakınlığından, bu ilahi kanuna daha ön planda mazhar olduğundan, dolaştığımız her yerde var olmasına rağmen ancak suya düştüğümüzde ve ağızımızı kapadığımızda farkına varırız. Dakikada ortalama yirmi kez vücudumuza girer-çıkır, ancak akciğerlerimiz hastalandığında girip-çıkmasını fark ederiz. Çıkarken bile kendini geri çeker ve O’nu ön plana çıkarır. En isyankâr insanları dahi her gün binlerce “Hû” ile zikrettirir ve en aşağılık ruhun cesedini de abesiyetten kurtaracak bir iş görür. Ama kendinden katmaz, kendini ön plana çıkarmaz, hep “O”nun için var olduğunu hissettirecek tavırlar sergiler. Çünkü, şeffafiye daha belirgin şekilde mazhardır. Havanın kokusu yoktur ama çok güzeldir, suyun tadı yoktur ama hiçbir şerbet onun yerini tutamaz. Bu

özellihsiz güzellihsler belki de onların Őeffafiyetle melekût boyutuna daha yakın oluşlarından kaynaklanır. Kendi özellikleri olmadığı için Yaratıcı'nın isimlerini daha berrak ve pürüzsüz yansıtır. Evlerimizin pencerelerinin temizliği ölçüsünde dış aleml aynen yansıması gibi, Şeffafiyet sırrına mazhar olan varlıklar girdikleri her yerin özelliklerine uyum sağlar ve bütün isimlerin tecellisine ayine olabilirler. "Hiç" olma eğilimleri onları "Hep", "Her şey" haline dönüştürür. Bu zerrelerde de, atom ve onun içinde var olduğu düşünölen varlıklarda da gözlenir. Her bir varlıkta, onun özellikleri ile uyumlu tavra girmekle, oradaki esmaya mazhar olup, cüz'i ve külli her şeyin Kudret'e nispeten bir olduğu hükme bir imza olurlar.

Bütün varlıklar kendi özellikleri ile esmaya ayine olurken, onlarda gözlenen katılık, kendi özelliklerini ön plana çıkarmaları, çoğunlukla perde olmaları neticesini doğurur. Varlıkların ve mülk aleminin kendi iç özelliklerinden kaynaklanan mülke ait çirkinlikler, abeslikler, zulümler de bunu gerektirmektedir. Çünkü "izzet ve azamet" öyle ister. Ancak inşa boyutu ile varlık çarklarının dönüşünde kendilerini geri çekmiş, bu çarklar içinde dönen ve çok önemli hizmetlere mazhar oldukları halde bunu hissettirmeyen hava, su, zerreler gibi varlıklar mülk içinde melekûtu bir nebze yaşatırlar. Çünkü melekût boyutunun en temel kanunlarından, "Şeffafiyet".

İnsanlar içinde bu sırma mazhar olanlar ise bir buz parçası gibi olan benliklerini eriterek hava, su gibi Őeffaflaştırır, "Ben"i şahs-ı manevi içinde "biz"e ve "melekût" boyutuna doğru "O"na dönüştürürler. Böylece, gizlilik toprağı altına girdikleri halde kâinat kadar esmanın yansımasının ve idrakinin mercii olurlar. Kainat Ağacı'nın tohumu olup çürümekle bir ağacı netice verirler.